ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

4ου ΠΕΚΕΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

«ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΠΙΤΙ...»

ΜΑΡΤΙΟΣ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2020

ΑΘΗΝΑ 2020

ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

«ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΠΙΤΙ...»

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

4ου ΠΕΚΕΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2020

4ο ΠΕ.Κ.Ε.Σ. ΑΤΤΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ 2020

Υπεύθυνοι έκδοσης: Νίκος Λινάρδος, Γιούλη Χρονοπούλου

Επιμέλεια έκδοσης: Γιούλη Χρονοπούλου

Τεχνική υποστήριξη: Κώστας Θεριανός

Τα έργα που κοσμούν την έκδοση είναι του γλύπτη και Αν. Καθηγητή στην Α.Σ.Κ.Τ., Μάρκου Γεωργιλάκη

Εκδότης: 4ο ΠΕ.Κ.Ε.Σ. Αττικής

ISBN: 978-618-85219-0-2

Αθήνα, Δεκέμβριος 2020

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το 4ο ΠΕ.Κ.Ε.Σ. Αττικής, διά των Συντονιστών Εκπαιδευτικού Έργου Φιλολόγων, Νίκου Λινάρδου και Γιούλης (Αγγελικής) Χρονοπούλου, προκήρυξε τον Μάρτιο του 2020, στη διάρκεια της αναστολής λειτουργίας των σχολείων, μαθητικό λογοτεχνικό διαγωνισμό, υπό τον γενικό τίτλο «Μένοντας σπίτι...» για τους μαθητές και μαθήτριες των Γυμνασίων και Λυκείων της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Δ΄ Αθήνας, με χρονικό περιθώριο ενός μηνός, μέχρι τέλος Απριλίου 2020. Σκοπός του διαγωνισμού ήταν να δοθεί στους μαθητές και στις μαθήτριες η δυνατότητα να μετουσιώσουν σε έντεχνο λόγο τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τα βιώματα της περιόδου, κατά την οποία διαμορφώνονταν πρωτόγνωρες συνθήκες, τίθεντο σε δοκιμασία αρχές και αξίες, αναθεωρούνταν προτεραιότητες και ανατρέπονταν βεβαιότητες.

Οι κατηγορίες του διαγωνισμού ήταν οι εξής: ποίημα Γυμνασίου, ποίημα Λυκείου, διήγημα Γυμνασίου, διήγημα Λυκείου.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γιώργος Γκανέλης, φιλόλογος, ποιητής

Αντιγόνη Λασκαρίδου, φιλόλογος, συγγραφέας

Νίκος Λινάρδος, Συντονιστής Εκπαιδευτικού Έργου ΠΕ02

Δώρα Μέντη, ΕΔΙΠ Φιλολογικού Τμήματος ΕΚΠΑ

Χρυσάνθη Πολύζου, φιλόλογος, ποιήτρια

Γιούλη Χρονοπούλου, Συντονίστρια Εκπαιδευτικού Έργου ΠΕ02

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ

Η Επιτροπή Κρίσης του Λογοτεχνικού Διαγωνισμού Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης με θέμα «Μένοντας σπίτι…», τον οποίο διοργάνωσε το 4ο ΠΕ.Κ.Ε.Σ. Αττικής, ευχαριστεί και συγχαίρει όλους τους μαθητές και όλες τις μαθήτριες που έλαβαν μέρος στον διαγωνισμό. Η συμμετοχή ήταν πολυπληθής (περί τα 200 κείμενα). Συγκεκριμένα, ανά κατηγορία υποβλήθηκαν: 40 Ποιήματα Γυμνασίου, 46 Ποιήματα Λυκείου, 84 Διηγήματα Γυμνασίου και 26 Διηγήματα Λυκείου. Επιπλέον, οι συμμετοχές ήταν, στη μεγάλη πλειονότητά τους, ιδιαίτερα ποιοτικές, γεγονός που κατέστησε πολύ δύσκολο το έργο της Επιτροπής. Μάλιστα, η Επιτροπή εντυπωσιάστηκε από το πλήθος των κατ' εξοχήν αξιόλογων συμμετοχών στις κατηγορίες Διηγήματα Γυμνασίου και Ποιήματα Λυκείου, μολονότι – είναι αλήθεια – πως στην κατηγορία των διηγημάτων πολλά παιδιά αντιλήφθηκαν εσφαλμένα ότι το ζητούμενο ήταν γενικά ένα πεζογράφημα και όχι ένα κείμενο που εντάσσεται στο συγκεκριμένο είδος του διηγήματος.

Τα βραβεία έχουν ως εξής:

Κατηγορία «Ποίημα Γυμνασίου»

1ο βραβείο: Ευάγγελος Κουμούσης: «Εις ψυχάς», 3ο Γυμνάσιο Μοσχάτου

2ο βραβείο: Θεοδώρα Νικολοπούλου: «Αόρατος εχθρός», Πρότυπο Γυμνάσιο Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

Το 3ο βραβείο μοιράστηκαν εξίσου τρία σατιρικά ποιήματα:

Γεώργιος Βασιλείου: «Ο κορονοϊός δάσκαλος;», 3ο Γυμνάσιο Γλυφάδας

Αικατερίνη Καμπουράκη: «Θέλω να ζήσω», Ιδ. Γυμνάσιο «Νέα Εκπαιδευτήρια Γ. Μαλλιάρα»

Νικόλαος Κυπριωτάκης: «Εν κρίσει Covid 19», Ιδ. Γυμνάσιο «Σχολή Ξενοπούλου».

Κατηγορία «Ποίημα Λυκείου»

1ο βραβείο: Στέλλα Πλευράκη: «Η πανοπλία», Πρότυπο ΓΕ.Λ. Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

2ο βραβείο: Μαρία Άννα Ακρίδα: «Ο χορός των νιάτων», Μουσικό Γυμνάσιο Αλίμου με Λυκειακές Τάξεις

3ο βραβείο εξ ημισείας:

Βασίλειος Καραμπίνης: «Τείχος με δείκτες», 3ο ΓΕ.Λ. Π. Φαλήρου

Κων/νος Παυλόπουλος: «Επίχρυσες ελπίδες», Ιδ. Λύκειο «Νέα Εκπαιδευτήρια Γ. Μαλλιάρα»

Η Επιτροπή, επιπλέον, αποφάσισε, λόγω των πολλών ποιοτικών ποιημάτων, να απονείμει και τους ακόλουθους επαίνους, κατ' αλφαβητική σειρά:

Πελίνα Σταματάκη: «Το τραπέζι της κουζίνας», Πρότυπο ΓΕ.Λ. Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

Ανδρέας Τσουβαλάς: «Έρως της αμαρτίας», Πρότυπο ΓΕ.Λ. Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

Αγγελική Χαραλαμποπούλου: «Εσύ κι ο κόσμος», Πρότυπο ΓΕ.Λ. Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

Άννα Χορευτή: «Αναμνήσεις», 1ο ΓΕ.Λ. Αργυρούπολης

Κατηγορία «Διήγημα Γυμνασίου»

1ο βραβείο: Μαρίνα Δράκου: «Μένοντας σπίτι», 8ο Γυμνάσιο Ν. Σμύρνης

2ο βραβείο: Παναγιώτα Λύρα: «Τα μανταλάκια», 5ο Γυμνάσιο Π. Φαλήρου

3ο βραβείο εξ ημισείας:

Ειρήνη Γέρμαν: «Η άλλη πλευρά», Ιδ. Γυμνάσιο «Νέα Εκπαιδευτήρια Γ. Μαλλιάρα»

Μαρία Άννα Παϊτοντζή – Ελευθερίου: «Μένοντας σπίτι», Ιδ. Γυμνάσιο «Λεόντειο Λύκειο Ν. Σμύρνης»

Η Επιτροπή αποφάσισε, επίσης, λόγω των πολλών ποιοτικών κειμένων, να απονείμει και τους ακόλουθους επαίνους, κατ' αλφαβητική σειρά:

Μαρία Βασιλική Δρούλια: «Μένοντας σπίτι», Ιδ. Γυμνάσιο «Λεόντειο Λύκειο Ν. Σμύρνης»

Δημήτριος Κωνσταντάρας: «Μένουμε σπίτι – Δημιουργούμε πολύτιμη φιλία», Ιδ. Γυμνάσιο «Σχολή Ξενοπούλου»

Ειρήνη Μαρία Σεσίλια Λουλακάκη – Μουρ: «Μένουμε σπίτι», 4ο Γυμνάσιο Ν. Σμύρνης

Νικόλαος Ιωάννης Πάτρας: «Μένοντας σπίτι», 1ο Γυμνάσιο Π. Φαλήρου

Ανδρέας Σκούπας: «Ο επόμενος Covid 19 – Σκέψεις», Μουσικό Γυμνάσιο Αλίμου

Επίσης, απονέμει ειδικές μνείες στις παρακάτω συμμετοχές μαθητριών Α΄ Γυμνασίου που ξεχώρισαν, κατ' αλφαβητική σειρά:

Μαρία Μανουσοπούλου: Άτιτλο, 2ο Γυμνάσιο Μοσχάτου

Αικατερίνη Αναστασία Μπαράκου: «Η αναταραχή στη μονοτονία της καραντίνας», 6ο Γυμνάσιο Ν. Σμύρνης

Κατηγορία «Διήγημα Λυκείου»

1ο βραβείο: Παρασκευή Μπιρμπίλη: «Ημερολόγιο καραντίνας», 1ο ΓΕ.Λ. Ν. Σμύρνης

2ο βραβείο: Σοφία Άννα Σταματοπούλου: «Μένοντας σπίτι», 1ο ΓΕ.Λ. Μοσχάτου

3ο βραβείο: Μαριάννα Μπιλίκα: «Κυριακή του Πάσχα», 5ο ΓΕ.Λ. Ν. Σμύρνης

Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι απένειμε βραβεία σε κείμενα που ανταποκρίνονταν στο ζητούμενο λογοτεχνικό είδος του διηγήματος, αλλά εκτίμησε ότι υπήρχαν και αξιόλογα κείμενα που προσιδίαζαν σε άλλα είδη, όπως το στοχαστικό δοκίμιο, το ημερολόγιο κ.λπ. Με αυτό το σκεπτικό, απονέμει επαίνους και ειδικές μνείες σε κείμενα που ξεχώρισαν για διάφορους λόγους.

Έπαινοι, κατ' αλφαβητική σειρά:

Βασιλική Βερόνικα Δεληγιάννη: Άτιτλο, 3ο ΓΕ.Λ. Αργυρούπολης

Γεώργιος Ζαλογιάννης: «Μένοντας σπίτι – Παρατηρώντας τη ζωή», 3ο ΓΕ.Λ. Αργυρούπολης

Ειδικές μνείες, κατ' αλφαβητική σειρά:

Μάχντι Τατζίκ: «Οι μαχητές που ζουν στο σπίτι της Δήμητρας», 2ο ΓΕ.Λ. Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Ελληνικού

Γιασμίν Χελάλι: «Α΄ Β΄ ενικό πρόσωπο», 2ο ΓΕ.Λ. Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης Ελληνικού

Μαρία Φεφέ: «Ο άλλος», Πρότυπο ΓΕ.Λ. Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

Ακολούθως, δημοσιεύονται όσα κείμενα έλαβαν βραβείο.

Κατηγορία

Ποίημα Γυμνασίου

1ο βραβείο

Ευάγγελος Κουμούσης, 3ο Γυμνάσιο Μοσχάτου

«Εις ψυχάς»

Ω ατυχείς της Ελλάδος
Ψυχαί που αδίκως ελυγίσατε
εις τον αγώνα με τον ιόν.
Ας είναι μακαρία η παραμονή
στου Παραδείσου την πύλην.

Αυτήν άνοιξε χέρι καταραμένου
και ανοσίου ιού. Ας αφανισθή,
πριν νέας Ψυχάς γυρέψη
πάλι να παιδεύση
η πνοή του.

Αυτήν ας αφανίση
ο ευφυέστατος Οιδίπους
ερχόμενος πάλι να λύση
το αίνιγμα της ανθρωποφάγου
Σφιγγός.

Το τέρας με την απόκρισίν του
πάλι θα πνιγεί κι
ο άνθρωπος θα σωθή.
Θα απαλλαγεί από τον φρικτόν
Θάνατον.

Ω λαμπρά κι ευλογημένη
ημέρα της αφίξεως
του Οιδίποδος! Και αι Ψυχαί
ας αποδώσουν εις αυτόν
την οφειλομένην τιμήν.

2ο βραβείο

Θεοδώρα Νικολοπούλου, Πρότυπο Γυμνάσιο Ευαγγελικής

«Αόρατος εχθρός»

Βλέπουμε πλέον τον κόσμο
παγιδευμένοι, μες απ' την προθήκη.
Δεν είν' ο ήλιος που ζει στη μοναξιά,
γίναν τα σπίτια φυλακές κατά συνθήκη.

Σκέψη τη σκέψη λιγότερο προσωπική,
φράση τη φράση όλο πιο τετριμμένη.
Νιώθει να πνίγετ' ο κόσμος μέσα στα κουτιά:
να βγει να μπει ή απλά να περιμένει;

Νεκροί χιλιάδες που φεύγουν μόνοι σαν σκυλιά.
Δρόμοι πλατείες, ερημιά.
Μα αυτό που δεν μπορείς να δεις,
πιο πολύ το φοβάσαι τελικά.

...Έφτασ' ο αόρατος εχθρός
σ' όλα της γης τα πλάτη και τα μήκη.
Εσώκλειστοι όλοι·
σαν σκονισμένη κιθάρα μες στη θήκη.

Μας έλειψ' ο αέρας·
το κρύο, η ζέστη·
να βλέπουμ' ερυθρόχρυσο
τον ήλιο στη θάλασσα να πέφτει.

Ήρθαν τα έξω μέσα,
τα κάτω πάνω.
Να μη θρηνήσουν τους γονείς κι άλλα παιδιά,
να σπάσουν θέλω τα δεσμά,
τίποτα παραπάνω...

3ο βραβείο

Γιώργος Βασιλείου, 3ο Γυμνάσιο Γλυφάδας

«Ο κορωνοϊός δάσκαλος»

Μάρτης, άνοιξη μυρωδιές, ανάλαφρο παιγνίδι
Κι η σκέψη για μάθημα, σχολειό, έμοιαζε με βαρίδι
Αχ και να κλείναν τα σχολειά, ανέμελα να παίζω
Αργά να κοιμάμαι να ξυπνώ, τους κολλητούς να περιπαίζω
Και να η ευχή μου έπιασε, και κλείσαν τα σχολεία
Κάτι για πρόληψη είπανε, μα τέρμα τα βιβλία!

Μα όσο οι μέρες πέρναγαν, πλάκα πολύ δεν είχε
«Πλύνε τα χέρια σου καλά και στον αγκώνα βήχε»
Φόβος, αγωνία, προσοχή, «όχι μην βγαίνεις έξω»,
Αμάν πια! Βαρέθηκα! πότε θα βγω να παίξω;
Νεκροί πολλοί, εντατικές, ποιος είναι αυτός ο ιός;
Πρέπει να μένεις μόνος σου, είναι ο κορωνοϊός!!

Μα τι στο καλό ευχήθηκα! Μετάνιωσα πολύ!
Καλά δεν ήμουνα πιο πριν; Πετούσα σαν πουλί!
Σχολειό και λίγο διάβασμα, κι η μέρα μου γεμάτη
Βόλτες με την παρέα μου, που ήτανε κεφάτη!!
Θεέ μου προσεύχομαι πολύ και σε παρακαλάω
Να πάρω πίσω την ευχή, αυτό μόνο ζητάω!

3ο βραβείο

Αικατερίνη Καμπουράκη, «Ιδ. Γυμνάσιο Νέα Εκπαιδευτήρια Γ. Μαλλιάρα»

«Θέλω να ζήσω»

Μου ‘πε ο μπαμπάς και η μαμά «Κάθριν μένουμε σπίτι»,
τους λέω «εντάξει, δεν θα βγω, σήμερα είναι Τρίτη».
«Κάθριν, δεν μας κατάλαβες, δεν λέμε για μια μέρα,
λέμε για Μάρτη, Απρίλιο κι ακόμη παραπέρα».

Τους κοίταξα κατάπληκτη, λέω «θα με τρελάνουν,
τους αυστηρούς και τους σκληρούς, τώρα μου παριστάνουν;»
«Τι έκανα;» τους φώναξα «και μπαίνω τιμωρία;
Φταίει το τεστ στη Φυσική που πήρα δεκατρία;»

«Είναι του Τσιόδρα εντολή» μου λένε φοβισμένοι,
έτρεμε ο πατέρας μου, η μάνα βουρκωμένη,
«ήρθε ο κορονοϊός» φώναξαν μ’ αγωνία,
«κι όποιος φανεί απρόσεκτος θα πάθει πνευμονία».

«Ούτε σχολείο;» τους ρωτώ, «ούτε και φροντιστήριο;
Τα αγγλικά; Τα γαλλικά; Το μποξ στο γυμναστήριο;»
«Τέρμα και τα μαθήματα κι οι βόλτες στη λιακάδα,
ξέχασε πάρτι, ραντεβού, το τραμ για τη Γλυφάδα».

Πήγα να βάλω τις φωνές να επαναστατήσω,
είπε ένας Τσιόδρας δηλαδή στο σπίτι να σαπίσω;
Όμως τους βλέπω να ’ρχονται με άγριες διαθέσεις
σαν συμμορία από σκυλιά που κάνει επιθέσεις.

Μου ορμάει ο ένας από μπρος, ο άλλος από πίσω
μ’ έδεσαν σαν λουκάνικο πριν κάτι να ρωτήσω.
Γάντια στα χέρια μου ’βαλαν, λες κι είχαμε μπουγάδα,
μια μάσκα μπρος στη μύτη μου που μου ’φερνε ζαλάδα,
η μάνα μου με ψέκαζε με υγρό του νεροχύτη
ενώ η γιαγιά λιβάνιζε και βρώμαγε το σπίτι.
Με βάλανε να πιώ Detol, με λούσαν με χλωρίνη,

τηλεφωνούσαν στους γνωστούς για κάποια χλωροκίνη,

σαπούνια δεκατέσσερα βάλανε στον νιπτήρα,
όταν διψούσα μου 'διναν νερό από τον βραστήρα,
χαρτιά υγείας γέμισαν το μπάνιο ως επάνω
για να 'χω να σκουπίζομαι κακάκια όταν κάνω,

ένα μπουκάλι οινόπνευμα κρέμασαν στον λαιμό μου,
να πιτσιλάω τα πράγματα μέσα το δωμάτιο μου,
έριχναν αντισηπτικά στο λάπτοπ, στο γραφείο,
αυτό δεν ήταν σπιτικό, ήτανε χειρουργείο.

Γέμισαν τα ντουλάπια μας φακές και μακαρόνια,
κρέατα, λάδια και τυριά που φτάνουνε για χρόνια,
κλειδώσανε τις πόρτες μας, βάλαν συναγερμό
κι είπαν «εμείς δεν βγαίνουμε, ούτε και με σεισμό».

Λες να κρατήσει για καιρό αυτή η πολιορκία;
Απ' έξω κορονοϊοί, στο σπίτι υστερία;
Να γίνω είκοσι χρονών, να φθάσω στα τριάντα,
χωρίς να βγω απ' το σπίτι μου εκτός απ' τη βεράντα;

Δεν ξέρω τι θα κάνετε, τι φάρμακο θα βρείτε
εγώ σας προειδοποιώ πως πρέπει να βιαστείτε.
Γιατί θα φύγω ένα πρωί την ώρα που κοιμάστε,
εγώ δεν ζω στη φυλακή, αυτό να το θυμάστε.

Θα τρέξω στ' αεροδρόμιο, θα πάρω αεροπλάνο,
για Νέα Υόρκη, Άμστερνταμ, Παρίσι ή Μιλάνο.
Εγώ θα πάω Μύκονο, θα πάω Σαντορίνη,
θα πάω σ' όλα τα νησιά και ότι θέλει ας γίνει.

Κι ας λέει ο πατέρας μου κι ας σκούζει η μαμά μου
κι ο Τσιόδρας και ο Χαρδαλιάς κι η θειά μου κι η γιαγιά μου.
Κι αν τύχει κορονοϊό κάπου να συναντήσω,
θα του το πω κατάμουτρα «ΡΕ ΣΥ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ».

3ο βραβείο

Νικόλας Κυπριωτάκης, Ιδ. Γυμνάσιο «Σχολή Ξενοπούλου»

«Εν κρίσει Covid-19»

Δεν αντέχω άλλο πια αυτήν την καραντίνα,
θέλω να πάω στο σχολειό, να φάω απ' την καντίνα.
Να πάρω ένα cheeseburger, να νιώσω βασιλέας!
Και όταν γυρίσω σπίτι μου να γίνω συγγραφέας!

Να γράψω το βιβλίο μου, να γίνει ένα best seller,
με τίτλο αλήθεια τρομερό, «Ο Έλλην Peter Sellers».
Θα το διαβάζουν όλοι τους, χωρίς να πιάνουν λέξη:
«Ρε Νικόλα τι 'ναι αυτό; Και ποιος θα το αντέξει;»

Θα έπρεπε να στιχουργώ για κορωνοϊό...
Όμως μου τελείωσε το αντισηπτικό!
Άσε που δεν έμεινε χαρτί στην τουαλέτα...
Τι τιμωρία είναι αυτή, ω Νεφεληγερέτα;

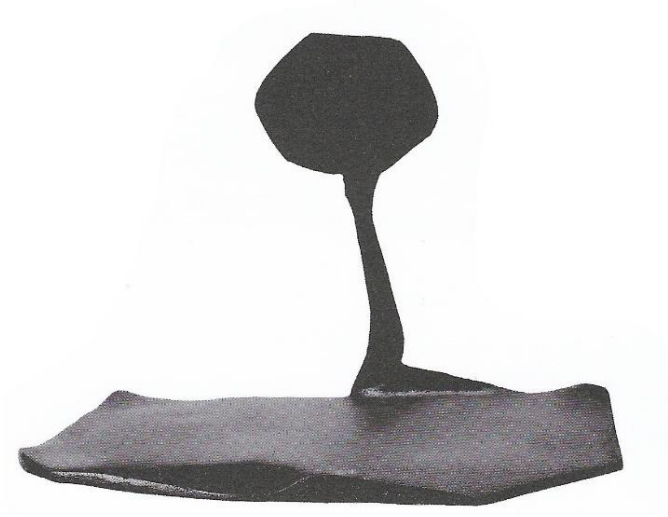

Κατηγορία

Ποίημα Λυκείου

1ο βραβείο

Στέλλα Πλευράκη, Πρότυπο ΓΕ.Λ. Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης

«Η πανοπλία»

Τέσσερις τοίχοι σε στοιχειώνουν
Σαν τον ιππότη σε καιρό ειρήνης
αμπαρωμένος μες στ' οχυρωμένο κάστρο
να ριχτείς ξανά στη μάχη λαχταράς

Η αραχνιασμένη πανοπλία στο τέλος του διαδρόμου
απομεινάρι μιας άλλης εποχής
Η μοναξιά φίδι ζοφερό
αρνείται να σε αποχωριστεί

Καιρός δεν ήταν;

Είχες σχεδόν ξεχάσει πώς είναι να 'σαι μόνος
Καιρός να εξερευνήσεις άλλους τόπους
Να διασχίσεις τις πεδιάδες της ψυχής σου
Να καλλιεργήσεις τα χωράφια του μυαλού σου

Κι όταν τα κάνεις όλα αυτά
θα καταλάβεις πως η πανοπλία πάντα θα σε περιμένει
Όταν θα είσαι έτοιμος
-μην ανησυχείς-
θα την ξαναφορέσεις.

2ο βραβείο

Μαρία Άννα Ακρίδα, Μουσικό Γ/σιο Αλίμου με Λυκειακές Τάξεις

«Ο χορός των νιάτων»

Μου λείπει η μυρωδιά του
φρεσκοψημένου καφέ
και η πολύχρωμη θέα απ'
το ηλιοβασίλεμα,
πάνω από τα χιλιάδες φωτάκια των σπιτιών.

Μου λείπουν τα ξενύχτια, τα γέλια,
τα σοκάκια, οι ακρογιαλιές.
Τα όνειρά μας που χάνονταν στα κύματα.

Μου λείπει η μυρωδιά της αγκαλιάς.
Η γεύση του φιλιού.
Ο παθιασμένος χορός των νιάτων.

Τώρα ο ήλιος ανατέλλει και δύει μοναχός.
Τα γέλια δεν ενοχλούν τα σοκάκια.
Κανένας δεν μιλά στη θάλασσα.
Τα χέρια περιμένουν ανοιχτά,
μα κανένας δεν μπαίνει ανάμεσά τους.
Τα νιάτα δεν χορεύουν πια στους δρόμους.

Έξω τρομακτική ησυχία.
Πόνος και έρεβος βαθύ βασιλεύει.
Λίγα πια συμπληρώνουν τις ψυχές.
Θρήνος καθημερινός.
Και εμείς άπρακτοι ακούμε μόνο τους ψυχρούς αριθμούς
αυτών που
έχασαν τη μάχη.
Τώρα πια χορεύουν σαν τα νιάτα βουβά ανάμεσά μας.

3ο βραβείο

Βασίλειος Καραμπίνης, 3ο ΓΕ.Λ. Π. Φαλήρου

«Τείχος με δείκτες»

Μωβ χρώμα στον ουρανό

γκρι σύννεφα και ψυχρός αέρας φυσά

το ρολόι χαλασμένο

ο χρόνος δεν περνά

οι δείκτες κυλούν ανάποδα;

Το τείχος του Βερολίνου επιστρέφει

έχει στηθεί εδώ, έξω από την πόρτα μου

ο ήχος της φωνής μακρινός

δεν γκρεμίζει το τείχος.

Ας ρυθμίσει κάποιος το ρολόι

γιατί ούτε ικανός αθλητής δεν μπορεί να κάνει άλμα στο χρόνο.

3ο βραβείο

Κων/νος Παυλόπουλος, Ιδ. Λύκειο «Νέα Εκπαιδευτήρια Γ. Μαλλιάρα»

«Επίχρυσες ελπίδες»

Φρούδες οι ελπίδες; Απύθμενη η πλεκτάνη της ζωής.
Αδιάλλακτη η πανούργα Άτροπος φτάνει τον κόμπο της ζωής στο χτένι.
Με σορούς ατάκτως ερριμμένες στη διαδρομή με προορισμό το μοιραίο χώμα, υποδέχομαι σαστισμένος το αφερέγγυο μέλλον.
Μόνιμος σύντροφος έγινε ο σαρκοφάγος Πόνος, που ηδονίζεται νυχθημερόν με τις ανθρώπινες κραυγές και την γυάλινη συμπόνια.
Νίκη της ζωής ή του χαμού η ηρωική έξοδος από το χρυσό μας κλουβί;
Επιτρέπεται να ελπίζω; Ο Φόβος μου κλείνει μακιαβελικά το μάτι..

Κατηγορία

Διήγημα Γυμνασίου

1ο βραβείο

Μαρίνα Δράκου, 8ο Γυμνάσιο Ν. Σμύρνης

«Μένοντας σπίτι»

(Οδός Ανθέων)

Δεν έχω φίλους. Οι συμμαθητές μου στο σχολείο με συναναστρέφονται μάλλον από υποχρέωση. Ίσως να τους ενοχλούν τα παλιά μου παπούτσια και η φθαρμένη μου τσάντα. Ίσως και το μπόι μου που είναι λειψό. Εκείνοι μοιάζουν με άντρες, ενώ εγώ με μικρό παιδί. Κάποιες φορές νιώθω αόρατος. Ποτέ δεν μου είπαν να πάω μια βόλτα μαζί τους στην πλατεία, ποτέ δεν με κάλεσαν στα πάρτυ τους. Δεν τους έκανε εντύπωση που δε θα πάω στην καθιερωμένη τριήμερη εκδρομή της τρίτης γυμνασίου. Κανείς δε με ρώτησε γιατί.

Έχω συνηθίσει να είμαι μόνος. Δε με τρομάζει η μοναξιά. Είμαι καλός μαθητής και λατρεύω το διάβασμα. Δανείζομαι βιβλία απ' τη βιβλιοθήκη του σχολείου με λαχτάρα. Με συγκινούν οι ιστορίες που μιλούν για παιδιά σαν κι εμένα, αδικημένα απ' τη ζωή, χωρίς πλούτη και ανέσεις, μοδάτα ρούχα κι αστραφτερά έξυπνα τηλέφωνα. Για παιδιά που παλεύουν να επιβιώσουν, μα δεν παύουν να ονειρεύονται, να ελπίζουν για ένα καλύτερο αύριο.

Η μητέρα λέει ότι εμείς έχουμε την αγάπη μας που αξίζει περισσότερο απ' όλο το χρυσάφι του κόσμου. Κάνει τα αδύνατα δυνατά για να μη μας λείψει τίποτα. Πάντα τα καταφέρνει. Ρούχα για τη μικρή μου αδελφή από την κόρη της γειτόνισσας που μεγάλωσε πια και δεν της κάνουν, μπαλώματα στις φόρμες του ξάδερφού μου που είναι δυο χρόνια πιο μεγάλος από μένα, φρεσκομαγειρεμένο φαγητό κάθε μέρα και το σπιτάκι μας λάμπει. Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, συνηθίζει να λέει η μητέρα. Έχει σκαρώσει έναν κήπο στο μπαλκονάκι μας με όλων των λογιών τα λουλούδια. Τον κάνει χάζι η γειτονιά! Τα πρωινά, που εμείς

είμαστε σχολείο, σιδερώνει σε κάνα δυο γειτόνισσες. Έχουνε να λένε για την τσάκιση της Ανθούλας, αξεπέραστη.

Ο πατέρας δουλεύει όλη μέρα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Σπάνια τον βλέπουμε. Τις Κυριακές πηγαίνει στο καφενείο για ουζάκι και τάβλι με τους φίλους του. Όταν γυρίζει στο σπίτι, αργά, βλέπει αθλητικά στην τηλεόραση. Εμείς καθόμαστε στο δωμάτιό μας. Να μην τον ενοχλούμε. Είναι πάντα εκνευρισμένος τις Κυριακές. Μάλλον επειδή τη Δευτέρα θα ξαναπάει για δουλειά. Και σε ποιον αρέσουν οι Δευτέρες; Συνήθως τον παίρνει ο ύπνος στον καναπέ, κι αλίμονό μας αν χρειαστεί να πάμε τουαλέτα μες στη νύχτα και τον ξυπνήσουμε. Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε!

Γενάρης ήταν όταν ακούσαμε για πρώτη φορά στις ειδήσεις για έναν νέο ιό, πολύ επικίνδυνο, που σκορπά τον θάνατο στην Κίνα, COVID–19 το όνομά του ή αλλιώς Κορονοϊός. «Η Κίνα είναι πολύ μακριά», είπε η μητέρα και η αδελφή μου τράβηξε με τα δάχτυλα τις άκρες των ματιών της και χοροπηδώντας φώναζε τσιν τσαν τσον. Τέλος Ιανουαρίου, κι εμφανίζονται τα πρώτα κρούσματα κορονοϊού στην Ιταλία και οι πρώτοι θάνατοι. «Η Ιταλία δεν είναι μακριά, μαμά», είπε η αδελφή μου και χώθηκε στην αγκαλιά της. «Δεν είναι μακριά», είπε ξανά και με κοίταξε στα μάτια. «O Sole Mio!» άρχισα να τραγουδώ κι έβαλα ένα μαξιλάρι κάτω από την μπλούζα μου για να παραστήσω τον Pavarotti.

Τα κρούσματα πολλαπλασιάζονται, οι θάνατοι αμέτρητοι σε Ευρώπη, Αμερική, Ασία, Αφρική… Εκατόν ογδόντα τέσσερις χώρες, πάνω από εκατό χιλιάδες οι νεκροί. Πανδημία είπαν, μένουμε σπίτι. Καραντίνα. Κλείνουν τα σχολεία, τα καταστήματα, τα άλση, οι πλατείες, μένουμε σπίτι για να γλιτώσουμε.

Τότε ήταν που είδα για πρώτη φορά τον πατέρα στο σπίτι. Δεν τον χώραγε ο τόπος. Έκλεισε η αποθήκη που δούλευε το πρωί, έκλεισε το μεζεδοπωλείο που δούλευε το βράδυ, έκλεισε και το καφενείο που πήγαινε τις Κυριακές. Το σπίτι μας τώρα φαινόταν πιο μικρό. Η μητέρα έπαψε να τραγουδά τα πρωινά. Δεν την καλούσαν πια οι γειτόνισσες για σίδερο.

«Μένουμε σπίτι, κορίτσι μου. Καταλαβαίνεις…»

Τα χρήματα σώθηκαν. Ο πατέρας θηρίο ανήμερο. Κλείναμε τ' αυτιά μας όταν φώναζε, κρυμμένοι στο δωμάτιό μας, μέχρι να φύγει κοπανώντας την εξώπορτα με δύναμη. Η μικρή έτρεμε κολλημένη πάνω μου. Η μαμά μας έκλαιγε. Θάμπωσε η ομορφιά της, μαράθηκαν τα λουλούδια της. Την αγκαλιάζαμε σφιχτά και της λέγαμε εμείς έχουμε την αγάπη μας, που αξίζει περισσότερο απ' όλο το χρυσάφι του κόσμου. Φιλιά και δάκρυα σκέπαζαν το πρόσωπό μας.

Όταν επέστρεφε ο πατέρας, ξαπλώναμε γρήγορα στα κρεβάτια μας και σβήναμε το φως. Ήταν πάντα πιωμένος, επιθετικός. Η ανθρωπότητα προσπαθούσε να σωθεί απ' τον θανατηφόρο ιό κι εμείς από έναν βάναυσο πατέρα.

Ένα βράδυ, η μητέρα προσπάθησε να τον καθησυχάσει. «Έχουμε την υγειά μας και την αγάπη μας». Μάταια. Ήταν σα να έριξε λάδι στη φωτιά. «Τρώγεται η αγάπη, ανόητη γυναίκα;» της φώναξε. «Σε βαρέθηκα, όλους σάς βαρέθηκα!» Ένας γδούπος και μετά σιωπή.

Την άλλη μέρα το πρωί όταν ξύπνησα, εκείνος έλειπε κι η μητέρα ζύμωνε ψωμί. «Καλημέρα», της είπα. Δεν γύρισε να με κοιτάξει. «Έφυγε», μου είπε χαμηλόφωνα. «Έφυγε για τα καλά». Φαινόταν τόσο κουρασμένη, τόσο αδύναμη. Όταν την πλησίασα, είδα το μελανιασμένο της μάτι.

«Κάνε, Θεέ μου, να μην ξαναγυρίσει ποτέ...» μονολόγησα.

Της χάιδεψα τα μαλλιά.

«Μαμά, δικό μας όλο το χρυσάφι του κόσμου».

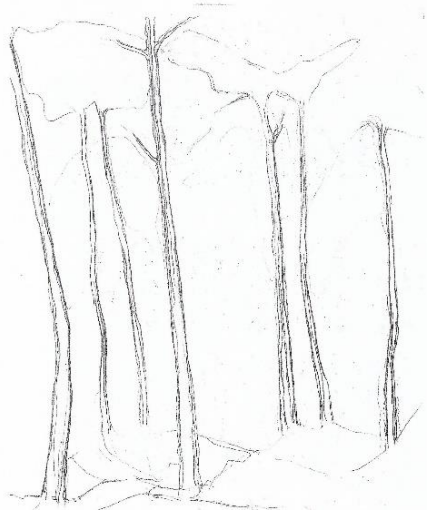

2ο βραβείο

Παναγιώτα Λύρα, 5ο Γυμνάσιο Π. Φαλήρου

«Τα μανταλάκια»

Μέρα καραντίνας. Μια, οποιαδήποτε…

Πιάνω μηχανικά τη λεκάνη με τα πλυμένα. Στοιβάζω από πάνω και αυτή με τα μανταλάκια. Άλλη μια δουλειά ρουτίνας…

Βγαίνω στο μπαλκόνι και ξεκινάω το άπλωμα. Ένα μανταλάκι για κάθε κάλτσα ,δύο για κάθε μπλούζα και πάει λέγοντας. Έχει πιάσει και αυτή η γλυκιά κουφόβραση που σε υπνωτίζει. Μαζί με το μέτρημα των ημερών, χάνεται και αυτό των ρούχων, των κινήσεων… Καλά, όσο για τις σκέψεις…Αυτές είναι εκ φύσεως αναρίθμητες.

Έτσι, λοιπόν, σαν μια καλοπρογραμματισμένη μηχανή, χαμένη στο μικρόκοσμο του σπιτιού και του μυαλού μου, κρατώ στο χέρι ένα κίτρινο μανταλάκι, έτοιμο να συγκρατήσει μια επίφοβα τοποθετημένη κάλτσα πάνω στο σχοινί. Όμως ξάφνου, και ενώ η κάλτσα γλιστράει αβοήθητη προς το δάπεδο, παρατηρώ κάτι. Κάτι που με αποσυντονίζει, που με αποπρογραμματίζει. Κάτι που με κάνει να νιώσω! Ή βασικά όχι κάτι, δεν είναι ένα, αλλά κάποια, και μάλιστα αυτά, αυτά τα μανταλάκια ,τα πολύχρωμα, διαφορετικού μεγέθους και σχήματος μανταλάκια. Άμα κοιτάξεις, μάλιστα, λίγο καλύτερα τη λεκάνη, θα δεις δυο τρία απ’ αυτά να φωσφορίζουν!

Μήπως όμως δεν είναι και τα μόνα που φωσφορίζουν, που ξεχωρίζουν;

Το άπλωμα λαβαίνει τέλος. Στηρίζομαι στα κάγκελα. Αναζητώ με το βλέμμα μου κάποια φιγούρα στα απέναντι μπαλκόνια. Είναι απίστευτο που μέσα από το κάθε μικρό παραθυράκι κρύβεται ένας τεράστιος κόσμος. Άραγες τι να κάνουν όλες αυτές οι πολύχρωμες ζωές; Ακόμη και στην εποχή του κορονοιού μπορείς να βρεις μία έγκλειστη ψυχή

που διαφέρει, που στραφταλίζει κάτω από τις αχτίδες του ήλιου, που για σένα φωσφορίζει. Πιθανώς και αυτή να σε αποζητά …Να αποζητά τη συντροφιά σου, την κουβέντα σου, το χαμόγελό σου, κι ας αχνοφαίνεται μόλις από μακριά. Ακόμη και σε τέτοιες πρωτόγνωρες συνθήκες μπορούν δύο απόμακρες φιγούρες να μετατραπούν σε δύο ψυχές που σμίγουν.

Ξεκινάει η καταμέτρηση των υποψηφίων: Στη δεξιά πολυκατοικία ένα παιδάκι γύρω στα 5 καβάλα σε ένα αυτοκινητάκι. Αυτό είναι ευχαριστημένο. Έχει τη φαντασία του για παρέα…Πάμε παρακάτω!

Στο απέναντι ξενοδοχείο συνεχώς μπαινοβγαίνουν από τις μικροσκοπικές μπαλκονόπορτες εξίσου μικροσκοπικά ανθρωπάκια. Είναι όλοι άνδρες. Το προληπτικά απομονωμένο πλήρωμα ενός πλοίου – θαλάσσιου τέρατος που βρέθηκε με κρούσματα του φονικού ιού. Έτσι όπως τους βλέπω να ρεμβάζουν, να καπνίζουν, να χασκογελούν πιάνοντας τις μεγάλες τους κοιλιές, πιο πολύ σα ναυάγια της ζωής μου μοιάζουν. Πάμε παρακάτω!

Στο απέναντι διαμέρισμα, μια φιγούρα με γυαλάκια ξετρυπώνει από το δωμάτιό της και βγαίνει με δυσκολία στο μπαλκόνι παλεύοντας με τις αγριεμένες από τον αέρα κουρτίνες. Σα να βρέθηκε ο ξεχωριστός… Κοιτάζει προς το μέρος μου… Δεν είναι ένα επίμονο βλέμμα, επικριτικό, σαν αυτά τα συνήθη των ανθρώπων. Όχι. Αντίθετα, μοιάζει να σε καθησυχάζει, να σε παρηγορεί, να σε καλεί να ανταποδώσεις. Κοιτάζω κι εγώ τον άγνωστο, κάνω ένα νεύμα… Και αυτή η μικρή, σχεδόν ανεπαίσθητη κίνηση αποτέλεσε την αρχή μιας σχέσης. Σα να αναδύθηκε από την πλήξη η χαρά του καινούργιου και από την απομόνωση η εξ αποστάσεως συνύπαρξη.

Και τότε, μες στη μέθη του ποτού της ανακάλυψης, μεταβαίνω σε έναν κόσμο μαγικό. Οραματίζομαι τη γειτονιά των ανοιχτών ανθρώπων! Αυτών που πρόθυμοι γκρεμίζουν τα σύνορα του εαυτού τους και βγαίνουν έξω από αυτά. Τους βλέπω να μου απλώνουν ο καθένας το χέρι του και αυτά όλα μαζί να σχηματίζουν, ως διά μαγείας, ένα στεφάνι γύρω μου,

να με αγκαλιάζουν γλυκά ,όπως τα πέταλα τρυφερά αγκαλιάζουν τον ύπερο ενός πλουμιστού άνθους.

Γι' αυτό, λοιπόν, και όταν το όραμα θολώνει, χάνεται και εγώ απότομα επανέρχομαι στην πραγματικότητα δεν αντέχω να σωπάσω! Αντικρίζοντας τους ναυτικούς του πληρώματος στο απέναντι ξενοδοχείο δε συγκρατούμε... Μ' όλη μου τη δύναμη φωνάζω : «Βίιιρα τις άγκυρεεες! Ταξιδέψτε λίγο και σε άγνωστα νερά! Έστω και από το μπαλκόνι σας!»

Τι έχω πάθει; Μήπως αυτή η απρόσμενη αντίδραση λέγεται τρέλα; Όχι ,δεν το δέχομαι! Λέγεται δίψα για ζωή!

Από τις σκέψεις μου με βγάζει το δυνατό γέλιο του νέου μου φίλου. Τον είχα ξεχάσει προς στιγμήν. Προφανώς, δικαιολόγησε με τον τρόπο του την αντίδρασή μου και δεν την παρεξήγησε. Μερικώς ντροπιασμένη, κοιτάω τη φιγούρα με τα γυαλιά και γελάω κι εγώ. Κι κάπως έτσι κυλούν από δω και στο εξής οι μέρες της καραντίνας. Με γέλια, αφιερώσεις τραγουδιών, λίγες συζητήσεις βαθυστόχαστες και πολλά λόγια του αέρα που ταξιδεύουν από μπαλκόνι σε μπαλκόνι. Τελικά, αποδεικνύεται πως μπορούμε να βγούμε από το «εγώ» μας ακόμα κι αν... μένουμε σπίτι!

Ποιος ξέρει αυτός ο νεαρός τι λόγο είχε για να θελήσει να μου μιλήσει, να με εμπιστευτεί, να γελάσει μαζί μου, να μην παραιτηθεί στον καναπέ του μέχρι να του δοθεί το σήμα πως μπορεί να βγει έξω... Εγώ πάντως μέσα από μια λεκάνη με πολύχρωμα μανταλάκια βάλθηκα να ανακαλύψω τα χρώματα του κόσμου.

3ο βραβείο

Ειρήνη Γέρμαν, Ιδ. Γυμνάσιο «Νέα Εκπαιδευτήρια Γ. Μαλλιάρα»

«Η άλλη πλευρά»

Μέρα 75. Ακόμα κυριαρχώ στη Γη, κάνοντας τους άλλους ιούς περήφανους. Βέβαια, δεν έχω τόση επιτυχία όπως η ισπανική γρίπη, αλλά έχω προκαλέσει πάνω από εκατό χιλιάδες θανάτους. Σε αυτό έχουν μερίδιο της ευθύνης και οι άνθρωποι, γιατί όταν τους δόθηκε η απλή εντολή να μείνουν σπίτι και να πλένουν πιο συχνά τα χέρια τους, οι περισσότεροι είτε πανικοβλήθηκαν είτε το θεώρησαν γελοίο και παράκουσαν συντελώντας στην εξάπλωσή μου.

Τώρα πια όλοι νομίζουν ότι είμαι μοχθηρός και εχθρικός, αλλά εγώ δεν συμφωνώ με αυτό. Εγώ το μόνο που θέλω είναι να είμαι αποτελεσματικός στη δουλειά μου. Όπως δουλειά των οικοδόμων είναι να χτίζουν και των καθηγητών να διδάσκουν, έτσι και μένα η δουλειά μου είναι να μολύνω. Άλλωστε, αν το καλοσκεφτεί κάποιος, δεν μου δόθηκε άλλη επιλογή. Δεν με ρώτησε ποτέ κανείς: «Μήπως έχεις κουραστεί από το να σε θεωρούν κακό; Μήπως αντί να μολύνεις και να καταστρέφεις ζωές, αν μπορούσες, θα επέλεγες να βοηθάς τον κόσμο;»

Ναι, θα το επέλεγα. Αλλά από τη στιγμή που όλοι οι φίλοι και συγγενείς μου είναι ιοί και μολύνουν και καταστρέφουν, δεν είχα μεγάλα περιθώρια να είμαι διαφορετικός. Κανείς δεν το καταλαβαίνει αυτό και ούτε πρόκειται να το καταλάβει. Όμως κάποιες φορές με πνίγει το δίκιο. Πάρτε για παράδειγμα τους κυνηγούς. Και κείνοι σκοτώνουν πλάσματα, όμως κανείς ποτέ δεν τους είπε μοχθηρούς ή εχθρικούς. Εγώ γιατί να αποκαλούμαι έτσι; Επειδή κάνω τη μόνη δουλειά που ξέρω και στην οποία είμαι καλός; Το θεωρώ παράλογο.

Οπότε, απλώς αποδέχθηκα αυτό που είμαι και προχώρησα. Στην ιεραρχία όμως είμαι περίπου στη μέση. Θυμάμαι ακόμα την πρώτη μου προαγωγή. Ο μπαμπάς μου ήταν πολύ περήφανος για μένα. Πήγαινε στον Έμπολα, στη Γρίπη και

στον Ιό Ρότα και τους έλεγε: «Ο μικρός προκάλεσε τον πρώτο του θάνατο χθες! Προσέχετε παιδιά γιατί ο γιος μου μπορεί να σας ξεπεράσει αν το θέλει.»

Στο σύστημά μας παίρνεις προαγωγή (αλλάζεις βαθμίδα) αν είσαι πολύ μολυσματικός, αν είσαι πολύ θανατηφόρος, αν άργησε να βρεθεί το εμβόλιο για να σταματήσει η εξάπλωσή σου ή αν απλώς έχεις προκαλέσει μεγάλο πανικό. Έχουμε πολλές βαθμίδες, για να υπάρχουν περιθώρια να σε ξεπεράσει κάποιος άλλος ιός. Η πρώτη προαγωγή που παίρνεις είναι όταν προκαλείς τον πρώτο θάνατο. Μετά από αυτό, οι άλλοι ιοί σε χαιρετάνε όταν σε βλέπουν και σου δίνουν συμβουλές. Αν δεν έχεις προαχθεί, σημαίνει ότι γενικά δεν είσαι πολύ καλός στη δουλειά σου και οι άλλοι ιοί δεν ασχολούνται καν μαζί σου.

Κάθομαι και σκέφτομαι πού και πού όλους εκείνους που τους έχω καταστρέψει τη ζωή και στεναχωριέμαι. Πολλοί θα νομίσουν ότι είμαι πολύ κυνικός που το λέω αυτό, αλλά εγώ το εννοώ. Δεν μ' αρέσει να βλέπω τον πόνο στα μάτια των ανθρώπων ούτε να ακούω τον ήχο της φωνής τους όταν σπάει. Δεν το 'χω πει αυτό σε κανέναν από τους φίλους μου, γιατί εκείνοι δε νιώθουν το ίδιο. Εκείνοι συναγωνίζονται και μεταξύ τους για το ποιος είναι πιο ισχυρός, αλλά για μένα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Το βλέπω σαν μια αγγαρεία που δεν σ' αρέσει και, όσο και να παρακαλάς, δεν μπορείς να αποφύγεις. Μισώ το να σκοτώνω. Στον πρώτο θάνατο που προκάλεσα έκλαιγα για τρεις μέρες, αν και κανείς δεν το 'μαθε ποτέ αυτό.

Οι ασθενείς πεθαίνουν και κανείς δεν μπορεί να τους βοηθήσει. Δεν αφήνουν τους φίλους και τους συγγενείς τους να τους επισκεφθούν. Κι έτσι, το χειρότερο είναι ότι πεθαίνουν μόνοι χιλιάδες άτομα που δεν επιτρέπεται να πουν αντίο στους αγαπημένους τους ανθρώπους εξαιτίας μου. Σκέφτομαι ότι καμιά φορά ο θάνατος είναι λιγότερο επώδυνος από το βασανιστήριο της μη επαφής.

Τον λυπάμαι τον άνθρωπο κατά βάθος. Νομίζει ότι είναι παντοδύναμος με τα χρόνια ιστορίας που κουβαλάει, με τα τεχνολογικά επιτεύγματά του, με την πνευματική ανωτερότητά του. Και να που ένας νεογέννητος ιός σαν εμένα

έρχεται να του κλονίσει τις πεποιθήσεις και να του θυμίσει πως η αξία της ζωής ταυτίζεται με τη συνύπαρξη με τον άλλον.

Υπάρχουν οικογένειες που δεν χάνουν την ελπίδα τους αυτή την περίοδο και –πρέπει να με πιστέψετε- τις θαυμάζω. Θαυμάζω επίσης τους γιατρούς, τους δασκάλους, τους δημοσιογράφους, τους υπαλλήλους των σούπερ μάρκετ, τους ανθρώπους που δεν μπορούν να δουλέψουν πλέον και προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα, τους ανθρώπους που μένουν σπίτι για να προστατεύσουν τους άλλους και όλους όσους είναι δυνατοί αυτή την περίοδο. Το ξέρω ότι ακούγεται περίεργο να το λέω εγώ αυτό.

Τώρα διάφοροι ερευνητές, γιατροί και επιστήμονες ψάχνουν το εμβόλιο για τον covid-19 όπως με λένε. Τα συναισθήματά μου γι' αυτό είναι ανάμεικτα. Από τη μία θα χαρώ να σταματήσουν να πεθαίνουν και να υποφέρουν πλάσματα εξαιτίας μου, όμως από την άλλη θα χάσω την εύνοια του πατέρα μου και δεν θέλω να γίνει αυτό, γιατί μπορεί να μην με καταλαβαίνει αλλά είμαστε οικογένεια.

Το μόνο που έχω να πω είναι συγγνώμη, αναγκάστηκα να το κάνω αυτό. Να έχετε ελπίδα, γιατί ενωμένοι θα βρείτε τη θεραπεία. Αυτή η πανδημία μπορεί να σας διδάξει να συνεργάζεστε για να πετύχετε έναν κοινό στόχο, να σέβεστε την φύση και τον πλανήτη στον οποίο ζείτε μη θεωρώντας τον εαυτό σας κυρίαρχο, αλλά μόνο φιλοξενούμενο, να εκτιμάτε όλα όσα είχατε και τώρα στερείστε εξαιτίας μου και να συνειδητοποιήσετε την αξία της ανθρώπινης ζωής.

Όπως καταλάβατε, είμαι ξεχωριστός. Ξέρω ότι πολλοί δεν θα πιστέψουν ότι δεν είμαι ένας ψυχρός δολοφόνος που παίρνει χαρά από τον θάνατο των άλλων, αλλά πάντα θα υπάρχει κάποιος που θα σε αμφισβητεί, όποιος και να είσαι, όσο σημαντικό πρόσωπο και να είσαι. Απλά ελπίζω κάποιος εκεί έξω να με καταλάβει.

3ο βραβείο

Μαρία Άννα Παϊτοντζή – Ελευθερίου, Ιδ. Γυμνάσιο
«Λεόντειο Λύκειο Ν. Σμύρνης»

«Μένοντας σπίτι»

Είμαι ο Νίκος, και αυτή είναι η δική μου ιστορία. Πια δεν βλέπω κανέναν έξω και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. Μέχρι και χθες παρατηρούσα αρκετό κόσμο να κυκλοφορεί, μπορεί και περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Βλέπετε, αυτή είναι η ασχολία μου, να παρατηρώ ανθρώπους. Δεν είμαι κατάσκοπος ή κάτι, προς Θεού, απλώς δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω στον ελεύθερο χρόνο μου, βασικά στον χρόνο μου, γιατί, για να είμαι ειλικρινής, όλος μου ο χρόνος ελεύθερος είναι (αλλά ας μην βιαζόμαστε).

Όταν ξυπνάω, πια, από το φως του ήλιου που πέφτει βίαια στα μάτια μου, λίγοι άνθρωποι περπατάνε και τα αυτοκίνητα που περνάνε τον δρόμο ελάχιστα. Η κυρία με τα πορτοκαλί μαλλιά που πάει κάθε πρωί στο ψιλικατζίδικο έχει εξαφανιστεί, η ξανθιά, σχετικά νέα, κοπέλα με το παιδί της (φαντάζομαι τουλάχιστον πως είναι το παιδί της), πάει μόνη της πια για πρωινό περπάτημα, ενώ ο μεγάλος σε ηλικία κύριος που έβγαζε τον σκύλο του βόλτα τρεις φορές την μέρα (τέσσερις τα σαββατοκύριακα) εμφανίζεται σπάνια.

Μπορείτε, λοιπόν, και μόνοι σας να δείτε πόσο βαριέμαι, όπως πάντα, αν όχι περισσότερο τώρα που οι έξοδοι έχουν μειωθεί ανεξήγητα. Φαντάζομαι ιστορίες, μιας και δεν μπορώ να τις γράψω, στις οποίες οι άνθρωποι που περνούν καθημερινά είναι οι πρωταγωνιστές. Φαντάζομαι τα αίτια πίσω από την συμπεριφορά τους. Για να σας δώσω να καταλάβετε, στο μυαλό μου, οι περισσότεροι άνθρωποι που με αποφεύγουν το κάνουν γιατί έχουν κάποια ασθένεια και δεν θέλουν να με κολλήσουν. Με κάτι τέτοιες ιστορίες δικαιολογώ την συμπεριφορά των αδιάφορων.

Χθες, λοιπόν, για πρώτη φορά ανατράπηκε όλο αυτό. Το παιδί της ξανθιάς κοπέλας πήγε μετά από εννέα ημέρες και

εννέα νύχτες, αν δεν κάνω λάθος, για περπάτημα το πρωί μαζί της, και όσο η μητέρα του έμπαινε στην πολυκατοικία, το παιδάκι με γλυκά μάτια με πλησίασε.

- Εσύ γιατί δεν είσαι σπίτι σου; με ρώτησε
- Μου αρέσει να βλέπω τα δέντρα την άνοιξη.
- Ναι, αλλά είναι επικίνδυνα, έτσι μου είπε η μαμά μου.

Και τότε ακούγεται η φωνή της μητέρας του.

- Αριστοτέλη, σου έχω πει να μην πλησιάζεις τους ανθρώπους.

Κάτι δεν μου ταίριαζε σε αυτό που είπε η ξανθιά κοπέλα. Γιατί του είπε να μην πλησιάζει γενικά τους ανθρώπους και όχι τους ξένους; Μάλλον μπερδεύτηκε. Το παιδί τι εννοούσε όταν μου είπε πως είναι επικίνδυνα; Παιδί είναι, κάτι θα κατάλαβε λάθος.

Την επόμενη μέρα όλα μου φαίνονται διαφορετικά. Οι άνθρωποι είναι όντως όλοι τους πιο απόμακροι. Αλλά έτσι δεν είναι πάντα οι άνθρωποι; Είδα, μάλιστα, και μία παρέα νέων παιδιών να τσακώνονται με κάποιους αστυνομικούς, χωρίς, πάλι, να καταλάβω το γιατί, αφού έμοιαζαν με ήρεμα παιδιά.

Μία εβδομάδα μετά περίπου, όσο ήμουνα έξω από το σούπερ μάρκετ, είδα έναν νεαρό να περιμένει στην ουρά για να μπει μέσα, περίπου 17 χρονών πρέπει να ήταν, σχετικά ψηλός, αλλά όχι υπερβολικά για την ηλικία του, με καστανά, κοντά μαλλιά, φορώντας αθλητικά ρούχα. Μου φάνηκε να είναι ευγενικός, οπότε τον ρώτησα αυτό που σκεφτόμουν τόσο πολύ καιρό.

- Με συγχωρείτε, του είπα ευγενικά, αλλά…

Εκείνη την στιγμή γυρνάει, με κοιτάζει από την κορφή ως τα νύχια, κάπως επικριτικά, αλλά με αφήνει να συνεχίσω.

- Αλλά… γιατί ο κόσμος δεν κυκλοφορεί πια όσο παλιά; Εννοώ, το έχετε παρατηρήσει και εσείς, έτσι δεν είναι;
- Αλήθεια δεν γνωρίζετε;

Και όταν βλέπει πως το βλέμμα μου χαμηλώνει επειδή νιώθω άβολα, αγνοεί το γεγονός πως δεν απαντώ και μου εξηγεί.

- Βλέπετε, είναι αυτός ο θανατηφόρος ιός που κυκλοφορεί, ο κορωνοϊός, και είναι πολύ επικίνδυνος και μεταδοτικός, κυρίως για τους ηλικιωμένους. Έτσι είμαστε υποχρεωμένοι να μένουμε σπίτι.

Αργώ να απαντήσω, αφού έχω μείνει άναυδος, αλλά όσα είπε δεν με τρομοκράτησαν καθόλου. Έχω περάσει πολύ χειρότερα.

- Και πόσο καιρό έχει διαρκέσει αυτό μέχρι τώρα; τελικά απαντάω
- Κάτι παραπάνω από έναν μήνα. Βλέπετε σήμερα το βράδυ είναι και η Ανάσταση και δεν μπορούμε ούτε να πάμε στην εκκλησία.
- Οπότε τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά· σας ευχαριστώ πολύ

Το βράδυ όλοι οι άνθρωποι ήταν στα μπαλκόνια τους με κεριά στα χέρια. Είμαι χριστιανός ορθόδοξος, αλλά ντρέπομαι να πηγαίνω στην εκκλησία συνήθως. Αυτή τη βραδιά όμως, μπορούσα να διακρίνω στα πρόσωπα όλων των «γειτόνων» μου μία ασυνήθιστη συγκίνηση, συμπόνια και λύπη ταυτόχρονα. Τότε ήταν που είδα μία από τις πόρτες των απέναντι πολυκατοικιών να ανοίγει. Ο νέος που ήταν το πρωί στο σούπερ μάρκετ βγαίνει από μέσα. Τότε γίνεται κάτι πολύ παράξενο, αλλά κυρίως απρόσμενο. Το παιδί με τα κοντά καστανά μαλλιά, που μέσα στο βράδυ φαίνονται μαύρα, με πλησιάζει και στο χέρι του κρατάει δύο κεριά. Κάθεται δίπλα μου στον δρόμο και μου δίνει το ένα από τα δύο. Το δέχομαι, αν και ξαφνιάζομαι, αλλά αποφεύγω να του χαμογελάσω, βλέπετε δεν έχω και το πιο κολακευτικό χαμόγελο. Και τότε μου λέει:

- Έστω και υπό αυτές τις συνθήκες, κανείς δεν αξίζει να κάθεται μόνος του στον δρόμο, ειδικά τέτοιες μέρες.

Δεν είχα πραγματικά ιδέα τι να απαντήσω. Ποτέ μου δεν είχα γνωρίσει κάποιον τόσο καλό άνθρωπο. Δηλαδή ούτε αυτόν τον έχω γνωρίσει, αλλά τρόπος του λέγειν. Ένα δάκρυ κυλάει

στο πρόσωπό μου. Δεν το θυμόμουν αυτό το συναίσθημα. Χρόνια είχε κάποιος να μου φερθεί έτσι. Για άλλους αυτό δεν θα ήταν τίποτα σπουδαίο, αλλά για μένα ήταν η μόνη πράξη τα τελευταία χρόνια που με έκανε να νιώσω χαρά.

- Ευχαριστώ, του είπα

Αποφεύγω να τον κοιτάξω στα μάτια. Παρ' όλα αυτά, ακόμα μπορώ να νιώσω με κάποιον τρόπο το χαμόγελο του, που με ηρεμεί. Μήπως τελικά αυτός ο κορωνοϊός κάνει καλό στους ανθρώπους; Εμένα, πάντως, έτσι μου φαίνεται. ΄

Είμαι ο Νίκος, 42 χρονών, άστεγος εδώ και μερικά χρόνια, και αυτή ήταν η δική μου ιστορία.

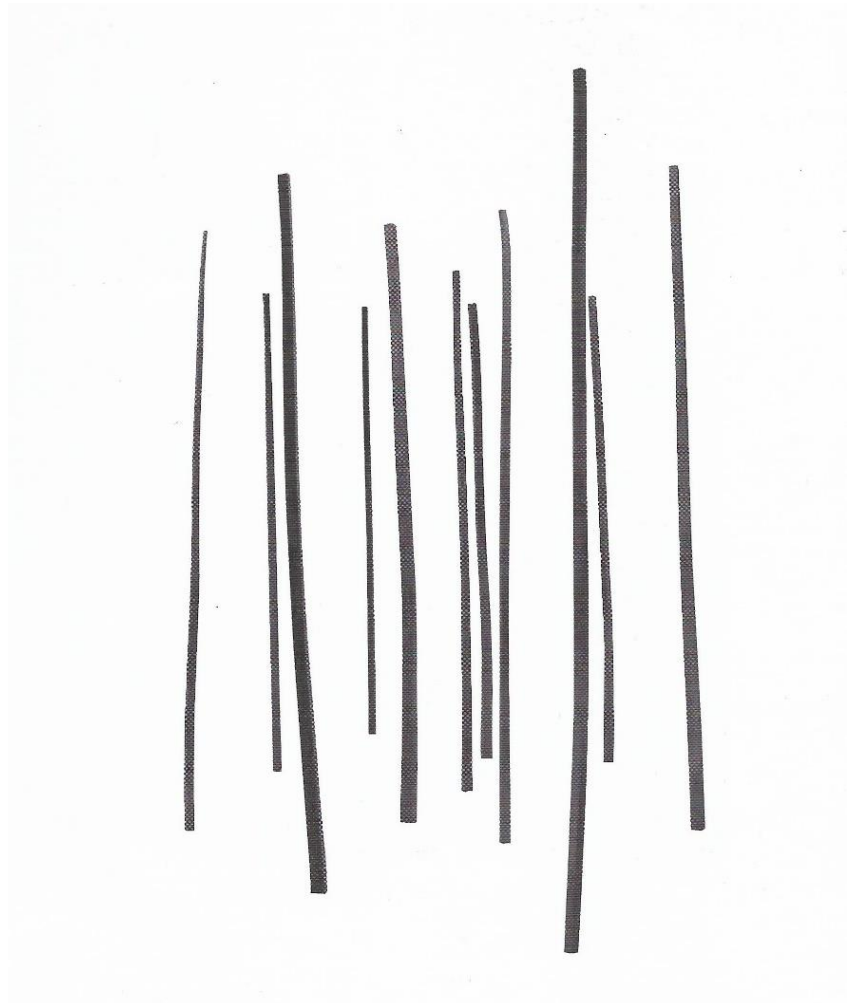

Κατηγορία

Διήγημα Λυκείου

1ο βραβείο

Παρασκευή Μπιρμπίλη, 1ο ΓΕ.Λ. Ν. Σμύρνης

«Ημερολόγιο καραντίνας»

Ήταν Μάρτιος του 2020, μια μέρα λίγο πολύ παρόμοια με όλες τις άλλες... Παντού επικρατούσε νεκρική σιγή, κι έμοιαζε λες και τίποτα δεν ήταν ικανό να ταράξει την ηρεμία αυτού του μουντού απογεύματος.

Στο σπίτι της Άννας, το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος της τηλεόρασης, η οποία ήταν ανοιχτή τις περισσότερες ώρες τις μέρας.

«Την αναστολή της λειτουργίας όλων των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, φροντιστηρίων και παιδικών σταθμών για δύο εβδομάδες αποφάσισε η κυβέρνηση, προκειμένου να μειωθεί η διασπορά του κορονοϊού», ακούστηκε να λέει η εκφωνήτρια των ειδήσεων, μονότονα. Η Άννα δεν κουνήθηκε από την θέση της, αλλά η προσοχή της ήταν τώρα στραμμένη στην φωνή απ' το σαλόνι.

Άκουσε σιωπηλά για αρκετά λεπτά, μέχρι που ο Αχιλλέας, ο μικρός της αδερφός, πήρε την πρωτοβουλία να μιλήσει.

«Πρέπει να ανησυχήσουμε;», ρώτησε, προσπαθώντας να κρύψει το τρέμουλο στην φωνή του.

Οι γονείς κοιτάχτηκαν φευγαλέα, απόδειξη ότι κανείς από τους δύο δεν ήξερε τι να απαντήσει.

«Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι, γιέ μου», είπε τελικά ο πατέρας.

«Μέχρι να μάθουμε περισσότερα, το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να είμαστε διαρκώς σε επιφυλακή, αυτό είναι όλο», πρόσθεσε.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν δύσκολες, μέχρι να προσαρμοστεί η οικογένεια στον νέο αυτό τρόπο ζωής. Η Άννα άρχισε να πηγαίνει στη βιβλιοθήκη, αναζητώντας λίγες ώρες μακριά από το σπίτι της, μετά όμως την ανακοίνωση

απαγόρευσης της κυκλοφορίας, δεν της είχε απομείνει πλέον κανένα μέσο διαφυγής. Όλα πήγαιναν απ' το κακό στο χειρότερο!

Είχε περάσει μια εβδομάδα περίπου και η Άννα καθόταν, ως συνήθως, μόνη στο δωμάτιό της, δείχνοντας ελάχιστη προθυμία να μιλήσει σε οποιονδήποτε. Άρχισε να παίζει αφηρημένα με μία τούφα απ' τα μαλλιά της όσο περίμενε να ξεκινήσει το πρώτο της διαδικτυακό μάθημα, λογοτεχνία. Η ώρα έφτασε και το πρόσωπο της καθηγήτριάς της εμφανίστηκε στην οθόνη. Ένας-ένας, οι μαθητές συνδέονταν και χαιρετούσαν. Ακούγοντάς τους τώρα να μιλούν ζωηρά μεταξύ τους, ένιωσε νοσταλγία πιο έντονα από κάθε άλλη φορά.

«Όπως θα έχετε ήδη καταλάβει μέχρι τώρα, το σημερινό μάθημα είναι λίγο διαφορετικό», φώναζε η καθηγήτρια, πασχίζοντας να ακουστεί. «Γι' αυτό, αποφάσισα κι εγώ να σας αναθέσω μία εργασία λίγο διαφορετική.»

Οι μαθητές σταμάτησαν επιτέλους για να ακούσουν.

«Θέλω κάθε ένας από εσάς, να κρατήσει ημερολόγιο καραντίνας. Κάθε βράδυ θα γράφετε σε αυτό σκέψεις, γεγονότα και συναισθήματα από την μέρα που πέρασε. Μην ανησυχείτε όμως, κανείς δεν θα διαβάσει τα μυστικά σας», γέλασε. «Η άσκηση αυτή είναι καθαρά μόνο για εσάς.»

«Συγγνώμη, κυρία. Αφού δεν θα κοιτάξετε τα ημερολόγια, τότε τι νόημα έχει;», πετάχτηκε ένα αγόρι.

«Το περίμενα ότι θα ρωτούσατε κάτι τέτοιο... Το καθημερινό γράψιμο θα κρατήσει το μυαλό σας σε εγρήγορση και είναι μία καλή ευκαιρία να μάθετε να εκφράζεστε με τις λέξεις. Έχουμε διαβάσει τόσα κείμενα μαζί, καιρός είναι να νιώσετε πώς είναι να γράφετε εσείς οι ίδιοι κάτι.»

Η εξήγηση δεν ικανοποίησε τους περισσότερους, όπως φανέρωσαν οι αναστεναγμοί αγανάκτησης που την διαδέχτηκαν, ενώ άλλοι είχαν ήδη αποφασίσει πως δεν πρόκειται να ασχοληθούν, μέσα σε αυτούς κι η Άννα. Δεν

πήγαινε ακόμη στο Δημοτικό για να κρατήσει ημερολόγιο, ήταν πλέον 16 χρονών.

Το μάθημα τελείωσε, αλλά εκείνη δεν έκλεισε τον υπολογιστή. Πέρασε την υπόλοιπη μέρα χαζεύοντας στο διαδίκτυο. Δεν είχε τίποτα άλλο να κάνει, άλλωστε. Κοντά στις εννιά το βράδυ, τα μάτια της άρχισαν να τσούζουν άσχημα, λες και χιλιάδες κομματάκια γυαλιού τα διαπερνούσαν. Σηκώθηκε και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Είχε νυχτώσει για τα καλά και τα φώτα του δρόμου λαμπύριζαν, σχηματίζοντας περίτεχνες σκιές στα άδεια πεζοδρόμια. Ένιωθε τόσο κουρασμένη...

Πήγε μέχρι την κουζίνα, ψάχνοντας να βρει κάτι να φάει. Επέστρεψε στο δωμάτιό της με ένα πακέτο πατατάκια και κάθισε άγαρμπα στο κρεβάτι της. Τότε, η άκρη του ματιού της έπιασε την στοίβα με τα άδεια τετράδια στην βιβλιοθήκη της. Τα λόγια αντήχησαν στο κεφάλι της δυνατά και καθαρά, «Θέλω κάθε ένας από εσάς, να κρατήσει ημερολόγιο καραντίνας». Η ιδέα της είχε φανεί γελοία νωρίτερα, τι είχε όμως να χάσει; Πήρε το πρώτο τετράδιο που βρήκε μπροστά της και ξεκίνησε.

«Αγαπητό ημερολόγιο,

σήμερα δεν έγινε τίποτα το σπουδαίο. Είδα μόνο μερικά επεισόδια από μία σειρά και τώρα σου γράφω. Όπως βλέπεις η ζωή μου είναι μάλλον βαρετή. Είμαι όλη μέρα στο σπίτι λόγω της πανδημίας... Και τι δεν θα έδινα για να βγω πάλι έξω, να πάω οπουδήποτε εκτός από εδώ! Ποτέ δεν ήμουν κοντά με την οικογένειά μου, και η καραντίνα δεν μπορεί να αλλάξει αυτή την πραγματικότητα. Δεν θέλω να την αλλάξει. Είμαστε μια χαρά έτσι. Αν ξαφνικά αρχίσουμε να περνάμε περισσότερο χρόνο μαζί θα είναι απλά άβολο! Αυτή η κατάσταση έχει φέρει κυριολεκτικά τα πάνω κάτω... Τα πάντα μοιάζουν διαφορετικά. Δεν μου αρέσουν οι αλλαγές, με τρομάζουν. Γιατί δεν μπορούν απλά όλα να γίνουν φυσιολογικά, ξανά;»

Δεν είχε πλέον έλεγχο του τι έγραφε. Οι λέξεις είχαν βγει από μέσα της σαν χείμαρρος. Έμεινε να κοιτάζει το χαρτί, μην

μπορώντας να συλλάβει ότι όλα αυτά κρύβονταν τόσο καιρό μέσα της.

Ακούστηκαν βήματα να πλησιάζουν, κι η πόρτα άνοιξε. Πριν προλάβει η Άννα να αντιδράσει, η μαμά της είχε ήδη μπει στο δωμάτιο.

«Γλυκιά μου, ήρθα να δω μήπως θες κάτι να φας.»

«Είμαι εντάξει, μαμά, σε ευχαριστώ.»

Η γυναίκα είχε καρφώσει τα μάτια της στο τετράδιο.

«Τι είναι αυτό;»

«Εε, τίποτα. Μια εργασία για το σχολείο.»

«Να ρίξω μια ματιά;»

«ΟΧΙ!», είπε η Άννα με περισσότερη ένταση απ' όση υπολόγιζε.

«Μην είσαι ανόητη, άσε με να διαβάσω.»

Η μητέρα σήκωσε το χαρτί και άρχισε να διαβάζει, χωρίς τον παραμικρό μορφασμό. Όταν τελείωσε την ανάγνωση, στράφηκε προς την κόρη της, σαν χαμένη.

«Δεν ξέρω τι να πω... Δεν είχα ιδέα ότι περνάς τόσο δύσκολα. Θεέ μου, πόσο απαίσια μητέρα πρέπει να είμαι ώστε να μην το καταλάβω», είπε με φωνή που μόλις ακουγόταν.

Αργά, τύλιξε τα χέρια της γύρω από το κορίτσι και την αγκάλιασε. Οι δύο τους ξέσπασαν σε δάκρυα. Κοίταξαν η μία την άλλη και μαζί πήγαν στο σαλόνι, όπου κάθονταν ο μπαμπάς κι ο Αχιλλέας. Τους παρέσυραν κι αυτούς σε μία ομαδική αγκαλιά, αφήνοντάς τους έκπληκτους από την ξαφνική εκδήλωση συναισθημάτων. Εκείνοι, όμως, προτίμησαν να μην ρωτήσουν τίποτα. Οι εξηγήσεις μπορούσαν να περιμένουν...

2ο βραβείο

Σοφία Άννα Σταματοπούλου, 1ο ΓΕ.Λ. Μοσχάτου

«Μένοντας σπίτι»

Είναι γεγονός ότι οι καταστάσεις που ζούμε είναι πρωτόγνωρες. Έχουμε πόλεμο. Όχι με ανθρώπους, αλλά με έναν ιό. Αυτός ο «αόρατος εχθρός» είναι πολύ πιο επικίνδυνος...

Πρόκειται για μια παγκόσμια απειλή, για έναν ιό που δεν κάνει διακρίσεις και δεν καταλαβαίνει από σύνορα. Αυτό που πρέπει να κατανοήσουμε, είναι ότι ο εχθρός είναι κοινός και πως για να μπορέσουμε να τον αντιμετωπίσουμε θα πρέπει όλοι να είμαστε ενωμένοι.

Πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι! Ειδικά τώρα, που «Μένουμε Σπίτι», μας δίνεται η ευκαιρία να αναλογιστούμε κάποια πράγματα και να καταλάβουμε ότι η παραμονή μας σε αυτό τον κόσμο έχει ημερομηνία λήξης.

Αυτές οι πρωτόγνωρες συνθήκες στις οποίες ζούμε, μας θυμίζουν ίσως κάποιες κοινωνικές δραματικές ταινίες που βλέπαμε, όπου συμμεριζόμασταν τον πόνο του ηθοποιού και φανταζόμασταν πώς θα είχαμε φερθεί εμείς, αν βρισκόμασταν στην θέση τους. Μέχρι πρότινος, μας ήταν δύσκολο να τους καταλάβουμε, τώρα όμως, είμαστε σε αυτή την δυσάρεστη θέση.

Πράγματα που βλέπαμε στην οθόνη, «ζωντανεύουν» μπροστά μας. Εμείς είμαστε οι πρωταγωνιστές. Η μόνη διαφορά που έχουμε με εκείνους, είναι ότι εμείς έχουμε τη δυνατότητα να αποφασίσουμε πώς θα διαχειριστούμε την κατάσταση. Θα υποδυθούμε έναν ήρωα που έχει παραιτηθεί επειδή φοβάται; Ή έναν που έχει το γνώθι της κατάστασης αλλά ελπίζει και αγωνίζεται «Μένοντας σπίτι» ;

Η επιλογή είναι αποκλειστικά δική μας!

Δεν ξέρω κατά πόσο θα βγούμε αλώβητοι από αυτή την ιστορία. Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα μάθουμε πολλά. Θα αναγνωρίσουμε την αξία της ζωής και θα θέσουμε άλλες προτεραιότητες.

Όταν τελειώσει και αφήσουμε πίσω μας αυτή την δυσάρεστη κατάσταση, θα πρέπει να είμαστε πιο έμπειροι και με το κεφάλι ψηλά. Όσο δύσκολο και αν είναι, θα πρέπει να βρούμε το κουράγιο και να σταθούμε και πάλι στα πόδια μας. Τίποτα δεν πρέπει να μας σταματάει. Δεν πρέπει να λυγίζουμε στις δυσκολίες. Αντιθέτως, πρέπει να βγαίνουμε πιο δυνατοί.
Ας «Μείνουμε σπίτι» λοιπόν, για να βοηθήσουμε να τελειώσει αυτό μια ώρα αρχύτερα και να ξαναϊδωθούμε με τους συγγενείς μας. Είναι στο χέρι μας να βγούμε νικητές από αυτή την μάχη! Μην χάνετε την ελπίδα σας. Πρέπει να είμαστε ενωμένοι. Όλοι μαζί, σαν μια δυνατή γροθιά θα νικήσουμε τον «αόρατο εχθρό». Κάντε κουράγιο. Κοντεύουμε..

«Πώς σας φάνηκε η εργασία μου;» τους ρώτησα και περίμενα με αγωνία την απάντησή τους.
«Ήταν αρκετά καλή!» είπε ο μπαμπάς.
«Ίσως με κάποιες διορθώσεις, να γίνει ακόμη καλύτερη!», είπε η μαμά.
«Το θέμα είναι να περνάς μηνύματα», τόνισε ο μπαμπάς.
«Εσένα, αγάπη μου, πώς σου φάνηκε;» με ρώτησε η μαμά.
«Εμένα; Μου αρέσει...» είπα δισταχτικά.
Το τηλέφωνο χτύπησε.
«Η γιαγιά Ελπίδα θα είναι, πήγαινε να το σηκώσεις», είπε η μαμά.
«Τώρα που μείναμε οι δυο μας, πες μου, σου άρεσε το κείμενό της;» ρώτησε ο μπαμπάς.
«Είμαι σίγουρη ότι θα μπορούσε να γράψει και κάτι καλύτερο. Είναι εντός θέματος, αλλά σα να λείπει κάτι..» είπε η μαμά.
«Θα σου πω εγώ τί είναι αυτό που λείπει!» είπε ο πατέρας, «Δεν έχει συναίσθημα!»
«Δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα να περάσει κανείς μέσω του γραπτού λόγου το συναίσθημα.!» είπε η μητέρα. Απλά, η Έκθεση ίσως να μην είναι το δυνατό σημείο της κόρης μας. Είναι καλή, όμως, σε άλλα πράγματα».
«Έτσι φαίνεται.» Είπε ο πατέρας και ξεφύσησε.
«Πειράζει;» είπε η μαμά και του χαμογέλασε.

«Σωστά, δεν πειράζει!» της είπε εκείνος, «Κανείς δεν είναι τέλειος!» αστειεύτηκε.

«Γιαγιάκα μου, μου λείπεις πάρα πολύ!»
Τα μάτια μου είχαν βουρκώσει. Μου είναι πολύ δύσκολο να είμαι μακριά από τον παππού και τη γιαγιά. Μου έλειπαν τόσο πολύ. Ήξερα, όμως, ότι για να τους προστατέψω, έπρεπε να μείνω μακριά τους «Μένοντας Σπίτι».
«Και εμένα μου λείπεις πολύ καρδιά μου!» είπε εκείνη.
«Γιαγιά, ανησυχώ πολύ με όλη αυτή την κατάσταση» είπα και αναστέναξα. «Για πόσο ακόμη θα κρατήσει;»
«Να είσαι αισιόδοξη και να έχεις υπομονή, παιδί μου. Κάποια στιγμή, αυτό θα περάσει!»
«Προσπαθώ, αλλά, για να είμαι ειλικρινής, δεν μου είναι και τόσο εύκολο. Εύκολο είναι να το λες, αλλά δύσκολο να το κάνεις πράξει. Δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι την ίδια ψυχραιμία, δεν μπορούν όλοι να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες. Οι περισσότεροι, πανικοβάλλονται…»
«Κερδίζουν κάτι με αυτό;» ρώτησε η γιαγιά.
«Όχι» απάντησα, «Δηλαδή εσύ δεν φοβάσαι;»
«Δεν ωφελεί σε τίποτα ο φόβος και ο πανικός. Επιλέγω λοιπόν, να μένω ψύχραιμη και ήρεμη. Αντιμετωπίζω την κατάσταση με ψηλά το κεφάλι και δεν επιτρέπω να επηρεαστεί η ψυχολογία μου. Σου συνιστώ να κάνεις και εσύ το ίδιο».
«Η συμβουλή σου είναι πάντα πολύτιμη γιαγιά. Σε ευχαριστώ! Ωραία! Αντί να σου δίνω εγώ κουράγιο, μου δίνεις εσύ!»
«Έτσι φαίνεται!» συμπέρανε η γιαγιά και γέλασε.
«Ξέρεις γιαγιά, νομίζω ότι η παραμονή μου στο σπίτι και όλη αυτή η κατάσταση, με έχει επηρεάσει πολύ!» της είπα.
«Σε ποιον τομέα; Δεν καταλαβαίνω».
«Εμένα δεν μου άρεσε το σχολείο ούτε και το διάβασμα. Δεν έβλεπα την ώρα να σχολάσω και να πάω βόλτα. Και τώρα που κλειστήκαμε στο σπίτι τί κατάλαβα;
Χίλιες φορές σχολείο και διάβασμα παρά η κλεισούρα της καραντίνας. Δεν περίμενα ότι θα το έλεγα ποτέ, αλλά, μου έλειψε το σχολείο. Και τώρα που θέλω να επιστρέψω, δεν μπορώ και πρέπει να μείνω σπίτι. Ειρωνικό δεν είναι;

Άργησα να καταλάβω την αξία του αλλά τώρα, πάει. Τελείωσε!».
«Είδες τι σου κάνει η καραντίνα; Και όσον αφορά αυτό που είπες, τίποτα δεν τελειώνει εδώ. Αυτή είναι η αρχή! Τώρα, που «Μένουμε Σπίτι», οι προτεραιότητες μεταβάλλονται ενώ οι αρχές και οι αξίες αναθεωρούνται!».
«Έχεις δίκιο! Δεν πρέπει να εγκαταλείπουμε τις ελπίδες μας, αυτό δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή! Μέσα από όλη αυτή την κατάσταση, θα αναγεννηθούμε, θα γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι...Ούτε θα πρέπει να το ξεχάσουμε ή να θεωρήσουμε ότι είναι καλύτερα να το αφήσουμε πίσω μας και να συνεχίσουμε. Είναι μια εμπειρία, η οποία μας δίδαξε πολλά. Ότι πρέπει να είμαστε ενωμένοι για να τα καταφέρουμε και όχι μόνο...
Αυτό είναι! Βρήκα τί θα γράψω!» αναφώνησα ενθουσιασμένη, «Σε ευχαριστώ πολύ γιαγιά. Με συγχωρείς, πρέπει να κλείσω. Έχω να τελειώσω μια εργασία. Δώσε χαιρετίσματα στον παππού. Σας αγαπάω!»
«Και εμείς, καρδιά μου!» είπε συγκινημένη.
Ο μπαμπάς και η μαμά με κοιτούσαν αποσβολωμένοι. Δεν είπαν τίποτα, παρά με αγκάλιασαν σφιχτά...

3ο βραβείο

Μαριάννα Μπιλίκα, 5ο ΓΕ.Λ. Ν. Σμύρνης

«Κυριακή του Πάσχα»

Άνοιξε τα κουρασμένα μάτια της. Οι ακτίνες του ήλιου τρύπωναν μέσα στο δωμάτιο της από τις γρίλιες. Έκανε αναθεματισμένη ζέστη για Απρίλιο μήνα. Ξαφνικά, έξω από τα σκονισμένα παράθυρα της άκουσε μια φωνή, τόσο γλυκιά και μελωδική, τόσο σιγανή, ίσα ίσα για να μην ενοχλήσει. Δεν ήταν φωνή ανθρώπινη. Τις είχε μάθει τις φωνές τις ανθρώπινες πλέον: δεν υπήρχε στάλα μελιού στο στόμα τους, στάλα αθωότητας. Πλέον, όλοι οι άνθρωποι προτιμούσαν να κρατούν το μέλι που υπήρχε μέσα στην ψυχή τους κλειδωμένο για πάντα, δεν εμπιστεύονταν κανέναν με τα πιο απαλά φύλλα της ψυχής τους, τις αδυναμίες τους. Σηκώθηκε αργά, νιώθοντας ακόμα πιο κουρασμένη από χτες, από προχτές, από τον προηγούμενο μήνα. Άνοιξε το σκουριασμένο μάνταλο του παραθύρου της και οι εκτυφλωτικές ακτίνες του ήλιου προσέβαλαν τα γαλανά θαμπά της μάτια. Πρόλαβε και είδε μπλεγμένο ανάμεσα στις φυλλωσιές της ευωδιαστής λεμονιές της ένα μικρό αηδόνι -ή μήπως ήταν μια καρδερίνα;- να πεταρίζει χαρούμενο ανάμεσα στα μυρωδάτα λεμόνια του δέντρου, να τραγουδάει με όλη του την ψυχή, σαν να έκανε καντάδα σε ένα άλλο πουλάκι, σαν να έκανε καντάδα σε εκείνη. Ποιος ήξερε άλλωστε; Μπορεί το μικρό πουλάκι που την επισκεπτόταν κάθε μέρα για πάνω από 10 χρόνια να ήξερε με κάποιον μεταφυσικό μαγικό τρόπο, πόσο μόνη της ένιωθε, πόσο μόνη της ήταν στο άδειο μεγάλο σπίτι στο κέντρο της Αθήνας. Τι περίεργο! Περιστοιχιζόταν από χιλιάδες άλλα σπίτια, από πολλά πρόσωπα, που δεν ήξερε τα ονόματα τους, τα χαμόγελα τους, τα χαρακτηριστικά τους. Της ήταν όσο ξένοι της ήταν και εκείνο το πουλάκι. Κάπου κάπου ένιωθε αχάριστη: είχε παιδιά, είχε 3 αξιολάτρευτα εγγονάκια που ήταν σίγουρη πως την προτιμούσαν από την άλλη τους γιαγιά, το έβλεπε στα πρόσωπά τους όποτε την επισκέπτονταν! Το έβλεπε όποτε τα πήγαινε στο πάρκο για να παίξουν και έπειτα χώνονταν και τα 3 μέσα στο λαιμό της

και την έπνιγαν φιλιά και αγκαλιές. Το έβλεπε όποτε τα έπαιρνε στο κρεβάτι της και τους διηγόταν παραμύθια που στην ουσία ήταν ιστορίες βγαλμένες από την δική της ζωή. Κάθε φορά έβλεπε τα μάτια τους να λαμπακοπάνε κάτω από το ισχνό φως του κεριού, ήταν λες και όλες αυτές οι ιστορίες που τους διηγόταν να έπαιρναν ζωή, και όλοι όσους είχε γνωρίσει κάποτε να κατέβαιναν την σκάλα του παραδείσου και να την χαιρέταγαν, δίχως να λένε λέξη. Μέσα από τα 3 εγγονάκια της έπαιρνε ζωή, της έδιναν κέφι για να ζήσει, της έδιναν όρεξη να φτιάξει τα πιο δύσκολα φαγητά που ξετρελαίνονταν, τούρτες, παστίτσιο με έξτρα μπεσαμέλ, γλυκά, κέικ και ό,τι άλλο της ζητούσαν. Δεν την ένοιαζε που η κουζίνα της μετατρεπόταν σε πεδίο μάχης, καμιά φορά της θύμιζε τα σκηνικά που επικρατούσαν στον δρόμο της Αθήνας του 40. Πτώματα παντού, αίματα, πεινασμένοι, παιδάκια που έψαχναν στους σκουπιδοτενεκέδες κάτι να βρουν για να ικανοποιήσουν την πείνα τους, ήταν και εκείνη μέσα σε εκείνα τα παιδιά. Όποτε τους διηγόταν αυτά τα γεγονότα, τα 3 εγγονάκια της την κοίταγαν με δέος, πάσχιζαν να κάνουν εικόνα όσα έβλεπαν, είχαν μεγαλώσει με δράκους και πριγκίπισσες, γι' αυτά ο κακός ήταν μόνο ο λύκος, δεν μπορούσαν να συλλάβουν πως ένας άνθρωπος μπορούσε να μετατραπεί σε τέρας. «Υπάρχουν πολλοί λύκοι γύρω μας, ψυχούλες μου, παίρνουν την εμφάνιση ενός ανθρώπου, αλλά η ψυχή τους είναι σκοτεινή.» Τα 3 εγγονάκια της ήταν όλη της η ζωή. Δεν είχε ξαναγαπήσει άνθρωπο έτσι. Καμιά φορά στεκόταν μπροστά στην φωτογραφία του άντρα της του συγχωρεμένου και του ζητούσε συγχώρεση, που αγαπούσε τα εγγόνια της περισσότερο από εκείνον.

Το 2020, όμως, αποδείχθηκε ζόρικη χρόνια για εκείνη. Ξύπνησε μια μέρα και τα εγγονάκια της είχαν αλλάξει. Μεγάλωσαν, ψήλωσαν, τα μαλλιά τους σκούρυναν, οι φωνές τους άλλαξαν. Η σπίθα που είχαν μέσα τους έσβησε. Πήγαιναν για επίσκεψη και δεν τους έφτανε να ακούν για πρίγκιπες και ιππότες. «Παραμύθια είναι αυτά γιαγιά! Δεν υπάρχουν ιππότες!» Προσπαθούσε να τα καταλάβει, να φανεί καλή γιαγιά, να ξυπνήσει αυτή τη σπίθα μέσα τους. «Υπάρχουν, παιδιά μου, ιππότες.» Πλέον, όταν την κοίταγαν, δεν την έβλεπαν σαν μια ηρωίδα. Σαν μια ηρωίδα της ζωής.

Σαν μια σύγχρονη Simone de Beauvoir. Πλέον, τα μάτια τους ήταν καρφωμένα σε κάτι μικρές ηλεκτρονικές συσκευές. Όλος ο κόσμος τους αυτός ήταν πλέον. Όλη τους η ζωή ήταν αποτυπωμένη σε αυτή τη μικρή συσκευή. Όταν έφτασε ο κορονοϊός, την βρήκε απροετοίμαστη. Πότε της δεν είχε συνηθίσει να έχει έναν εχθρό αόρατο, έναν εχθρό σχεδόν μηδαμινό που δεν μπορούσε ούτε να τον ακουμπήσει ούτε να τον δει. Και ξαφνικά, έμεινε μόνη της. Εκεί όπου το σπίτι της έσφυζε από ζωή , και πίσω από κάθε τοίχο άκουγες κι από ένα τραγούδι κι από μια φωνή, τώρα πλέον επικρατούσε σιγή. Απόλυτη σιγή. Ούτε γέλια, ούτε παιδικές κραυγές, ούτε τσακωμοί. Σα να ερήμωσε το σπίτι. Σα να γέρασε με την αλλαγή του χρόνου. Σα να της έκλεινε το μάτι πως σιγά σιγά οι στιγμές και τα χρόνια περνούν. Και κάθε λεπτό που περνούσε, κάθε χτύπημα του ρολογιού της, την έκανε να ανησυχεί για το αύριο. Θα ξαναέβλεπε τα εγγόνια της; Θα τα ξαναγκάλιαζε; Θα ένιωθε το σφυροχτύπημα της καρδιά τους; Θα άκουγε τα κλάματά τους; Είχε χάσει το μέτρημα, δεν ήξερε πόσες μέρες ή μήνες είχε να τα δει. Η καραντίνα την έκανε να χάσει το νήμα της ζωής, όπως τότε που έχασε τον άντρα της και κρατιόταν από τις φωτογραφίες για να μην καταρρεύσει. Έτσι και τώρα, Κυριακή του Πάσχα, μέσα στο μεγάλο σπίτι της στο Κολωνάκι, κρατιόταν από τις ζωγραφιές των εγγονιών της, από τη μυρωδιά τους, από τα γέλια τους που αντηχούσαν ακόμα στ' αυτιά της, για να μην καταρρεύσει εντελώς. Κυριακή του Πάσχα και το τηλέφωνο δεν χτύπησε ούτε μια φορά. Μονάχα ένα μήνυμα στον τηλεφωνητή της από την κόρη της. «Καλό Πάσχα μαμά, μακάρι να τρώγαμε μαζί.» 3 προτάσεις. Ξερές, πεταμένες πάνω σε ένα πιάτο, όπως ένα χθεσινοβραδινό φαγητό. Για ποιον να μαγείρευε; Για ποιον να άνοιγε ένα μπουκάλι κρασί; Για ποιον να αγόραζε χυμούς και σοκολάτες; Τα εγγόνια της δεν ήταν εδώ. Δεν ήταν κανείς εδώ. Μόνο η εκνευριστική φωνή της τηλεόρασης. Μόνο τα ηλίθια διαφημιστικά τηλεφωνήματα. Πλέον, ούτε οι διαφημιστές της τηλεφωνούσαν. Ήταν σαν να ήταν ξεχασμένη από τον Θεό. Σα να την είχε εγκαταλείψει ο ίδιος ο Θεός. Σκέφτηκε πως θα προτιμούσε να ήταν πάλι στην Κατοχή, όπου ο εχθρός ήταν ορατός, φόραγε αρβύλες και κουβαλούσε όπλα, δεν ήταν ένα

μικροσκοπικό μικρόβιο. Θα ήθελε να ήταν στην Κατοχή, όπου ήταν μια πραγματική οικογένεια, όλοι έτρωγαν από το ίδιο κουτάλι, όλοι ανάπνεαν από τον ίδιο πνεύμονα, όλοι είχαν την ίδια καρδιά. Αυτός ο ιός τής είχε κάνει το μεγαλύτερο κακό που θα μπορούσε να της κάνει ο οποιοσδήποτε Γερμανός. Είχε ξεχαστεί. Ήταν ήδη λες και είχε φύγει από αυτόν τον κόσμο. Λες και υπήρχε σαν μια μακρινή ανάμνηση.

Έκανε τον σταυρό της. Ήπιε μια γουλιά νερό. Άκουσε το αηδόνι πάλι. Άρχισε να κόβει το φαγητό της. Μια μπουκιά. Ένα δάκρυ. Και άλλο.

Ένα κελάηδισμα. Οι φωνές των εγγονιών της. Και άλλο δάκρυ.

Ένα χτύπημα του κουδουνιού...

ISBN: 978-618-85219-0-2